

[Gøting.]

løsning. Jeg tror, at man under normale forhold i højere grad skulle have draget de interesserede parter — her tænker jeg specielt på erhvervslivets forskellige økonomisk interesserede parter — ind i billedet. Det er udmærket, at disse parter er draget ind i det rent organisationsmæssige og sagskendskabsmæssige, men jeg tror også, man kunne have regnet med en større økonomisk indsats fra disse parter, som dog til syvende og sidst er dem, der høster den væsentlige part af fordelene ved de forbedrede muligheder for de ikke-faguddannede. Men sagen haster jo nu, og jeg vil derfor nøjes med at pege på denne udvej, som måske vil kunne tages op om ikke for mange år. I øvrigt kan jeg som før sagt med hensyn til dette lovforslag tilsige mit partis støtte.

Hvad angår lovforslaget om beskæftigelse og uddannelse af unge, kan jeg også tilsige vor velvillige medvirken. Lovforslagets formål: at opskole og uddanne arbejdsløse unge, forekommer mig særdeles tiltalende, og der må kunne udrettes en hel del effektivt på dette område netop nu, hvor antallet af arbejdsløse er lille, og hvor det med lidt held og fremsynethed skulle være muligt at holde dette tal på et minimum.

Forslaget i § 16 om en rationel omlægning af det kommunale bidrag finder jeg naturligvis i særlig grad tiltalende. Administrative forenklinger må alle være interesserede i. Jeg kan som sagt også her tilsige mit partis støtte, og dette gælder ligeledes forslag til lov om ændring i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring, som i virkeligheden kun er en naturlig konsekvens af lovforslaget om beskæftigelse og uddannelse af unge.

Ragnhild Andersen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Alfred Jensen, er forhindret i at være til stede, skal jeg på min gruppes vegne gøre nogle bemærkninger om de foreliggende lovforslag.

Den kommunistiske gruppe er naturligvis tilfreds med, at ministeren foreslår en lovgivning, som åbner mulighed for en vis erhvervsmæssig uddannelse af alle ikke-faglærte arbejdere. Jeg vil dog gerne tilføje med det samme, at vi ingenlunde anser de her foreslåede foranstaltninger for at

være tilstrækkelige til at sikre noget sådant. Det er jo en kendsgerning, som det allerede er omtalt af andre ordførere, at den tekniske udvikling i vor tid i stadig stærkere grad kræver mennesker med kendskab til maskiner, maskinteknik, nye materialer og nye metoder. De 400 000 mænd og kvinder, der er beskæftigede som ikke-faglærte, har jo hidtil ikke haft sådanne uddannelsesmuligheder, at de kunne blive faglærte, sådan som en hel del af arbejderne er; de har ikke haft muligheder derfor og slet ikke for at få en højere uddannelse som teknikere, ingeniører o. s. v. Det skyldes for deres vedkommende ikke manglende evner og færdigheder, men det beror i overvejende grad på samfundets forsømmelser, først og fremmest på en mangelfuld skoleundervisning og en højst utilstrækkelig adgang til lærepladser og højere uddannelse i det hele taget. Det er rimeligt, at det er det offentlige, at det er samfundet, der tager initiativet til at få disse forhold rettet, idet det først og fremmest er samfundet, erhvervslivet, arbejdsgiverne, som kræver, at den enkelte arbejder er dygtig og kender til de ofte komplicerede maskiner og redskaber, han eller hun har med at gøre. Det erklæres da også rent ud i lovforslagets bemærkninger, at uddannelsessystemet iværksættes til fordel for erhvervslivet, hvorfor man også siger, at ansvaret for udnyttelsen af loven må hvile på arbejdsmarkedets parter, arbejdsgiverne og de faglige organisationer. Ministeren siger det i fremsættelsestalen (sp. 1227) på den måde, at der er tale om et ganske betydeligt ansvar og om et selvstyre inden for ret vide rammer, men han finder det helt naturligt og på linje med traditionerne på vort arbejdsmarked, at der vises erhvervslivet en betydelig tillid i denne henseende.

Jeg kan være ganske enig med ministeren i, at der skal vises tillid til de to parter på arbejdsmarkedet, på den ene side arbejdsgiverne og på den anden side de ikke-faglærte arbejdere. Men så forstår jeg ikke, hvorfor en arbejder, der ønsker at deltage i dagskolekursus, skal møde med en skriftlig anbefaling fra sin arbejdsgiver. Det kan ikke være rigtigt, at spørgsmålet om deltagelse i kursus skal være afhængigt af, hvorvidt arbejdsgiveren vil give sit samtykke eller ej. Det er i hvert fald fra starten